

at der findes en vist Fond af solide Kundskaber, for mig af saa megen Værdi, at jeg kunde tænke mig at forhandle om, at disse Mænd blev flyttet op i § 1, samtidig med, at jeg naturligvis helst ønsker, at de bliver staaende i § 2, saaledes som jeg har tilladt mig at stille Forslag om.

Naar den ærede socialdemokratiske Ordfører taler om, at de Forslag, han som Kirkeminister havde stillet med Hensyn til Kvinders Adgang til Præsteembeder, var af den Beskaffenhed, at de var billiget af et Flertal af de danske Biskopper, og i den Sammenhæng henstillede til mig at tage Hensyn til Biskoppernes Stilling til denne Sag, siden jeg efter den Formulering, jeg har tilladt mig at give Lovforslaget, synes at have en vis Interesse for Biskoppernes Opfattelse, maa jeg dertil for det første sige, at det, at et Flertal har den Opfattelse, ikke udelukker, at et Mindretal eventuelt kunde have Ret i den Sag. Dertil kommer, at naturligvis kan Biskoppernes Stilling ikke afgøre min Stilling til et Spørgsmaal, der for mig er af stor Rækkevidde og indeholder et betydeligt Princip. Jeg kan paa ingen Maade mene, at man ganske kan parallelisere de to Ting, om de danske Biskoppers Flertal maatte mene, at det i Øjeblikket var rimeligt at lukke op for kvindelige Præster, og dette, om man kan regne en Lægmand for tilhørende den Kategori, som i det hele taget skal lukkes ind i Kraft af Loven, for det er hele Tiden min Forudsætning, at det kun er en ganske bestemt Kategori, der skal lukkes ind. Med de ærede Medlemmer, som maatte være uenige med mig om denne Forudsætning, kan der ikke findes noget egentligt Forhandlingsgrundlag, for min Forudsætning er Udtryk for et principielt Syn paa Loven. Det Syn er da for øvrigt det, der ligger til Grund for den nugældende Lov af 1922. Den fremtræder som en Undtagelseslov. Den dukkede op — det er dens historiske Genesis — som en Hjælpeforanstaltning for at afhjælpe den Præstemangel, der i Øjeblikket var akut. Loven af 1920 er ikke at betegne som normal, idet den ikke kræver, at de paa-gældende skal have teologisk Uddannelse.

For øvrigt skal jeg gerne, uden at ville forlænge Diskussionen, indrømme, at den ærede socialdemokratiske Ordfører aabenbart satte Fingeren paa det afgørende Punkt, naar han talte om, at den forskellige Opfattelse af Loven hviler paa, hvilket Hensyn man vil tage til de to Faktorer, der bør komme i Betragtning, nemlig den enkelte Menigheds Krav og Ønsker

og saa den samlede Folkekirke. Jeg udtaler min Glæde over, at den ærede Ordfører for Socialdemokratiet synes at mene, at der bør tages et virkeligt Hensyn til den hele Folkekirke. Der findes jo kristne Mænd, som ikke mener, man bør tage meget Hensyn til Helheden, men lægge hele Vægten paa den enkelte Menighed, næsten saa udelukkende, saa der ikke bliver taget Hensyn til det egentlig samlende, Folkekirken som Samfund. Derimod er det ærede Medlem og jeg uenige om, hvilket Hensyn der i dette Tilfælde skal tages til hver af disse Faktorer, og dermed er hele Sagen stillet i den rette Belysning. For mig er Spørgsmaalet om Lægmandspræster og kvindelige Præster en Sag, der fortrinsvis angaar den samlede Folkekirke og dens Vel og Trivsel, medens det derimod for den ærede Ordfører for Socialdemokratiet synes at være fortrinsvis en Sag, der bør angaa den enkelte Menighed.

Dahl: Naar den højtærede Kirkeminister synes at antage, at jeg undervurderer den akademiske Uddannelse, vil jeg dertil sige, at jeg vurderer den — jeg taler altsaa her ikke om den akademiske *teologiske* Uddannelse — som havende ingen synderlig Betydning i det paagældende Spørgsmaal. De Kundskaber og den Dannelse, man har vundet ad den Vej, forekommer mig ikke at være af den Art, at de giver vedkommende et Fortrin fremfor almindelige kristelige Lægfolk, og det er mig imod — jeg vil ikke bruge stærkere Udtryk —, at man stiller en saadan akademisk Uddannelse jævnsides eller maaske endogsaa over det, som i Loven kaldes et kristeligt Arbejde til Menighedens Tarv. Det er to uensartede Ting, som ikke kan sammenlignes.

Hermed sluttede Forhandlingen.

Lovforslagets Overgang til anden Behandling
vedtoges uden Afstemning.

Inger Gautier Schmit: Jeg tillader mig at foreslaa, at Lovforslaget henvises til et Udvalg paa 15 Medlemmer.

Uden Forhandling eller Afstemning
vedtoges dette Forslag.

Formanden: Der er ikke mere paa Dagsordenen.